

Защо бѣше уменъ и разуменъ;
Що му рече Марко Краевике:
„А егиди Гино Арнауце!
Я ти падвамъ на твоя-та нога,
Како сакашъ, така да ме губишъ,
Туку ти съ тебе мило-молямъ,
Да м' однесишъ на долна ме'ана,
Тамо иматъ млада карчмарица,
Многу вино тамо сумъ ѣ пило,
Сумъ ѣ пило, не сумъ ѣ платило,
Да ме губишъ предъ нейдзини очи,
И нейдзини кеиѣ да ѣ сторишъ,
Защо ми ѣ тая башъ душмана.“
Съ измами Гино Арнауце,
И му фърли дробна-на синджира,
Си го фърли задъ себе на коня,
Го однесе на долна ме'ана.
Го догледа млада карчмарица;
Не му бѣше тая башъ душмана,
Тукъ му бѣше вѣрна посестрима. —
„Ела, ела Гино Арнауце!
Аль го носишъ мой-отъ асмѣ!
Богъ да прости кѣде си го фатилъ!
Оти иматъ токму три години,
Вино пиетъ, пари не ми дало.“
Си отиде Гино на ме'ана,
Си го зеде млада карчмарица,
Марко го скри въ шарена ода'а,
И го служить Гина Арнауце,
И го служить со люта ракіа,
По ракіа манджи господарски,
А по манджи вино тригодишно,
А во вино бильки чемерливки.
С' опіяни Гино Арнауце;
И ѣ рече Гино Арнауце:
„Айти тебе млада карчмарице!
Ти съ молямъ арно да го държишъ,
Дан' побегнитъ наши-отъ асмѣ,
От' ке легна малу да поспѣа.“
И му рече млада карчмарица: